

Ervarings verslag van plotselinge spraakuitval! (mogelijk een Tia)

Achteraf blijkt het veroorzaakt te zijn door een hersentumor.

Na twee dagen (Annie was toen weer helder) heb ik haar en mijn ervaringen op een rij gezet.

Zondag 30-01-2005

Donderdag 27 januari 2005

Ervaringen van Annie:

Donderdagavond om ongeveer zes uur ben ik een brief gaan posten. Na weer terug de weg naar huis over te steken, bedacht ik dat ik iets aan Nico wilde vertellen. De woorden en gedachten kon ik daarbij niet meer op een rijtje gezet krijgen.

"Thuis!" dacht ik toen nog. Ik ben naar binnen gegaan en heb mijn jas opgehangen.

In de kamer heb ik iets tegen Nico gezegd, maar ik weet niet wat. Alles werd heel onduidelijk en wazig.

Van daar af mis ik soms enkele dingen.

Bevindingen van Nico:

Annie komt de kamer ingelopen direct naar mij toe. Met een normale gezichtsuitdrukking begint ze wat te vertellen. De woorden die ze spreekt lijken normaal maar hebben geen samenhang. Ik onderbreek haar met de vraag "waar heb je het over". Annie kijkt onverstoorbaar en spreekt weer onsamenvangende woorden en ik onderbreek haar nu wat geërgerd met de vraag: "wat wil je mij nou vertellen, ik snap niet waar dit over gaat. Weer praat ze opnieuw maar het zijn geen woorden meer het is abracadabra. Haar aankijkend dringt het nu tot mij door, er komt geen zinnig woord uit haar. De gezichtsuitdrukking blijft onveranderd zonder enige emotie. "Ga eens zitten" vraag ik haar.

Annie:

Ik ben op mijn stoel aan de tafel gaan zitten met Nico naast me.

Vanaf hier weet ik dat er iets niet klopt met mij. Wat het is, dringt niet tot me door.

Nico:

"Wat is er met je gebeurd?" vraag ik. Ze brabbelt onverstaaanbare woorden en daarna verstaanbaar "zie je wel". Het geeft mij de indruk dat ze wel degelijk beseft wat er aan de hand is maar het niet kan uitdrukken. Ik weet maar al te goed ze heeft een "TIA" (een oudere zus van haar heeft het ook gehad), "Kan je mij verstaan?" " Kan je het opschrijven?" Annie kijkt mij aan maar geeft geen antwoord. Dan knakt er iets bij mij van binnen, ik omhels haar en binnen enkele seconden flitsen verschrikkelijke gedachten door mij heen. Ik heb geen contact meer met haar. Ons leven zal voorgoed veranderen. Ik ben haar kwijt. Ze is nog slechts een wezenloos wezen. Weg normaal leven. Geen fijne vakanties meer. Enz. enz.

Weer probeer ik contact te krijgen.

"Annie, Annie" roep ik nog maar ze laat haar hoofd hangen buigt voorover en reageert niet meer. Nu moet ik wat doen, ik grijp mijn GSM die binnen handbereik op tafel ligt en bel 112.

Annie:

Dan hoor ik Nico iemand bellen. Wie, weet ik niet. Wat hij terug antwoord komt met vlagen bij me door. Begrijpen doe ik het niet.

Nico:

Ik leg de situatie uit aan een vrouw die opneemt en vraagt of ook haar mondhoeken afhangen. Met één arm druk ik Annie overeind ik kan verder niets bijzonders waarnemen, haar gezichtsuitdrukking is even onverstoorbaar als toen ze binnenkwam. De Ambulance wordt gestuurd!

Annie:

Daarna hoor ik hem naar Bas bellen. Hij huilt en vraagt of Bas wil komen. Ik zie hem huilen maar kan totaal niet reageren. Ik kan niet denken of iets in me opnemen.

Nico:

Dan bel ik mijn oudste zoon Bas, hij verschijnt als eerste op de display onder de B, Bas neemt vrijwel direct op ik kan van emotie geen woord uitbrengen. Hij begrijpt dat er iets mis is en vraagt of hij moet

komen. Ik kan nog nauwelijks "ja" uitbrengen..... de verbinding verbreekt. Annie kijkt mij nu weer aan en ze vraagt, wat is er. Ik geef geen antwoord omdat ik zie dat ze niets begrijpt van de situatie. Bas is binnen twee minuten bij ons hij zat op de fiets om een boodschap te doen op het moment dat ik hem belde. Ook Bas probeert contact te krijgen met Annie die nu plotseling vraagt "Wat heb ik gedaan?".

Annie:

Ik vraag:"Wat heb ik gedaan?" Het begon toen een beetje duidelijker te worden. Bas zit voor mij.

Nico:

weer herhaald ze een paar keer de vraag "Wat heb ik gedaan". Wij antwoorden "je hebt niets gedaan er is je wat overkomen. Nog steeds blijft haar gezichtsuitdrukking onverstaanbaar zonder emotie. Het duurt lang voordat de ambulance komt en Bas belt na 15 minuten nog eens 112. Ongeveer 20 minuten na mijn eerste telefoontje komt de ambulance die de sirene uitzet voordat hij bij ons de straat indraait.

Annie:

Dan hoor ik nog wel bas door te telefoon vragen "waar blijft de ziekenwagen?"

Voor mijn gevoel komt meteen na het telefoontje van Nico om hulp, de ziekenauto met sirene.

Nico:

Gedurende de 20 minuten wachten heeft Annie niets in haar opgenomen, geen herinnering.

Annie:

Ik zie Nico wel, maar kan nog niet goed reageren en denken.....

Dan komen er ambulance broeders binnen. Het is heel verwarrend en raar. Ook komt er een dokter binnen.

Het is een verwarrende toestand, maar ik begin te begrijpen dat er iets gebeurd is.

Nico:

Langzamerhand begint Annie weer te praten met afwisselend verstaanbare dan weer onverstaanbare woorden. Intussen bellen we ook Margreet, daarna belt Bram ons terug en zegt dat hij naar ons toekomt.

Annie:

Er wordt wat gevraagd en ik probeer daar op te antwoorden. Ik zelf hoor, dat het nog niet goed gaat. Na twee of drie woorden gaat het fout. Heel langzaam wordt het steeds wat duidelijker, maar het verwoorden heeft wat meer tijd nodig.

Aan de hand van de vragen en de vertellingen die de dokter aan Nico en Bas geeft, begint het tot me door te dringen wat er is gebeurd. Bram wordt ook gebeld, en is meteen hier.

Nico:

Nadat de dokter en het ambulance personeel tot de conclusie zijn gekomen dat hartslag en bloeddruk normaal zijn wordt besloten Annie niet naar het ziekenhuis te brengen. Ze heeft inderdaad een TIA maar is nu herstellende daarvan. Annie begint steeds beter te praten. De ambulance vertrekt weer en even later ook de dokter, morgen moeten we naar de huisarts.

Er is ongeveer een uur verstreken nadat Annie terug kwam van het posten van de brief.

Annie:

Het woord "Tia" begrijp ik pas veel later, als ik met Nico, Bas en Bram alleen ben.

Langzaam gaat het steeds beter en komt het denken en praten weer terug.

Maar het blijft nog heel onwezenlijk en raar, en begrijpen doe je het nog steeds niet!!!!!!

Annie herstelde langzaam en functioneert weer normaal na enkele uren. Via de huisarts zijn we naar het ziekenhuis gegaan waar afspraken zijn gemaakt voor verschillende onderzoeken.

Nico:

Op dinsdag 08-02-2005 vroeg in de avond, krijgt Annie weer uitval.

We zitten elk aan onze eigen computer, Annie voert wat administratieve gegevens in.

Ik vraag haar iets en krijg geen antwoord. Ik wend mij naar haar toe en stel mijn vraag weer. Ook Annie kijkt nu naar mij maar zegt niets. Ik vraag haar "heb je het weer" en ze knikt ja zonder te

antwoorden. Nu loop ik naar haar toe waarop Annie probeert wat te zeggen maar de woorden zijn onverstaaanbaar. We lopen samen de kamer in en gaan op een stoel zitten. Heel langzaam komt haar spraak met horten en stoten weer terug. Ze is zich heel goed bewust van de situatie.

Ik bel een vervangende arts maar krijg alleen een assistente aan de lijn. Ik leg de situatie uit, dat Annie onder behandeling is en er onderzoeken zijn geplant enz. waarna zij overlegt met de dokter die avonddienst heeft in "De Kempen" (streek in zuid Brabant). Hij geeft via zijn assistente te kennen dat hij niets voor ons kan doen. Hierop besluit ik het M.M.C te bellen en krijg daar de eerste hulp aan de lijn. Daar reageren zij verontwaardigd "en heeft die dokter dan geen contact opgenomen met de neuroloog?" "Nee" antwoord ik dat wil ik u nu vragen. Ze belt mij terug belooft ze. Vijf minuten later heb ik de Neuroloog aan de telefoon en na enig overleg vraagt hij Annie te brengen voor opname.

Bas en Bram gaan mee naar het ziekenhuis, ik laat Bram rijden en zit met Annie achterin.

In het ziekenhuis wordt direct een hart filmpje gemaakt bloed afgenomen en een CT scan gemaakt.

10-02-2005 We krijgen op een slecht nieuws gesprek te horen dat Annie geen tia heeft gehad maar een hersentumor heeft! Kwaadaardig en snelgroeiend.....Onze wereld stort definitief in!